

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 25 maja 2016 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi, XI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie A. K. od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) w Ł. z dnia 21 maja 2014 roku znak (...) zaliczającego wnioskodawcę do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności z przyczyn oznaczonych symbolami: 05-R, 07-S, 11-I na stałe, oraz przyznał i nakazał wypłacić ze Skarbu Państwa – Kasa Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi adwokat B. Z. kwotę 73,80 zł tytułem kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej wnioskodawcy z urzędu.

Powyższe orzeczenie zapadło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne.

Orzeczeniem z dnia 22 marca 2014 roku (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Powiecie (...) Wschodnim zaliczył A. K. do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności na stałe, ustalając jej przyczynę oznaczoną symbolem 07-S, 05-R, 11-I i określając, iż ustalony stopień niepełnosprawności datuje się od 24 czerwca 2009 roku. W zakresie wskazań ustalono, iż odwołujący się wymaga konieczności zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze oraz pomoce techniczne, ułatwiające funkcjonowanie danej osoby oraz korzystania z systemu środowiskowego wsparcia w samodzielnej egzystencji, natomiast nie wymaga konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji, nie wymaga prawa do zamieszkiwania w oddzielnym pokoju, nie wymaga zatrudnienia w zakładzie aktywności zawodowej ani też uczestnictwa w terapii zajęciowej. Odwołujący się nie spełnia również przesłanek określonych w art. 8 ust. 3a pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1137, z późn. zm.).

Na skutek odwołania A. K. od powyższego orzeczenia, Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) w Ł. orzeczeniem z dnia 21 maja 2014 roku, znak (...), utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie.

Z punktu onkologicznego u A. K. rozpoznaje się stan po usunięciu w 2008 roku czerniaka skóry klatki piersiowej z węzłami chłonnymi prawego dołu pachowego. Usunięcie nowotworu nie spowodowało jednak długotrwałej niepełnosprawności i niezdolności do pracy, ani też upośledzenia sprawności odwołującego się w stopniu kwalifikującym go do osób niepełnosprawnych. Zabieg ten nie upośledził krążenia limfy, czego dowodem jest sprawna kończyna odwołującego się bez ograniczeń ruchu. Odwołujący się przeszedł operację usunięcia nowotworu w dwóch etapach- w pierwszym usunięto guza skóry klatki piersiowej, a w drugim bliźnię łącznie z węzłami dołu pachowego. Nowotwór był już całkowicie usunięty na pierwszym etapie operacyjnym. Po zabiegu nie zaobserwowano u odwołującego się żadnych niepokojących zmian. Obecnie, w stosunku do odwołującego się nie ma żadnych podejrzeń choroby nowotworowej, w tym czerniaka, ani upośledzenia sprawności kończyny górnej prawej, która kwalifikowałaby go do jakiegokolwiek stopnia niepełnosprawności.

Od strony ortopedycznej, u A. K. stwierdza się niewielkie zmiany zwyrodnieniowe obu stawów kolanowych, zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa szyjnego i lędźwiowo-krzyżowego o charakterze wielopoziomowej dyskopatii, obustronne zmiany w postaci zbliźnowacenia rozciągnięć dłoniowych typu pierwszego stopnia choroby D., bliźny w okolicy prawego dołu pachowego po usunięciu węzłów chłonnych. Po zastosowanym dalszy leczeniu zachowawczym i postępowaniu usprawniającym u odwołującego się pozostaje wielomiejskowy zespół bólowy i poczucie zmniejszenia sprawności. Schorzenia natury ortopedycznej, które odwołujący posiada czynią z niego osobę o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności. Powodują one naruszenie sprawności narządów ruchu odwołującego się w stopniu uniemożliwiającym mu całkowicie wykonywanie pracy. W okresach nasilenia się zespołu bólowego i wzrastającymi wtedy ograniczeniami funkcjonalnymi (ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji i wykonywania ról społecznych) odwołujący się jest zmuszony korzystać z pomocy innej osoby przy wykonywaniu codziennych czynności życiowych. Schorzenia w zakresie narządów ruchu odwołującego się mają charakter zmian zwyrodnieniowo-zniekształcających kręgosłupa i nie rokują uzyskania poprawy po dalszym leczeniu, nawet operacyjnym, co uzasadnia uznanie trwałego charakteru niepełnosprawności. Poza względnymi wskazaniem do okresowego zakładania pasa

łędźwiowego i kołnierza ortopedycznego u odwołującego się nie występuje jednak potrzeba zaopatrzenia w inne pomoce ortopedyczne. Stan ruchomości stawów kończyn i kręgosłupa umożliwia skuteczne przemieszczanie się i brak jest podstaw do uznania odwołującego się za osobę o znacznym stopniu niepełnosprawności, spełniającą przesłanki określone w art. 8 ust. 3a pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym.

Od strony kardiologicznej, odwołujący się cierpi na nadciśnienie tętnicze krwi labilne, stenokardię. Nie stwierdza się niewydolności krążenia. Z powodu posiadanych schorzeń natury kardiologicznej A. K. kwalifikuje się do lekkiego stopnia niepełnosprawności. Odwołujący się nie przechodził zawału mięśnia sercowego, nie był kwalifikowany do inwazyjnych zabiegów kardiologicznych, ani nawet hospitalizowany. Nie stwierdzono też cech niedokrwienia mięśnia sercowego. U odwołującego się nie rozpoznano patologii układu krążenia, w tym uszkodzeń mięśnia sercowego, które uzasadniałyby stwierdzenie wyższego stopnia niepełnosprawności.

Z punktu neurologicznego, u A. K. rozpoznaje się zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa z dyskopatiami C5/C6/C7 oraz L3-S1 z przewlekłym zespołem bólowym obecnie bez objawów powikłań korzeniowych. Poza obustronnym zniesieniem odruchów skokowych oraz kolanowych prawdopodobnie w przebiegu zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa, u odwołującego się nie stwierdza się innych objawów uszkodzenia układu nerwowego w postaci niedowładów, porażenia kończyn czy bólowych objawów powikłań korzeniowych - zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa łędźwiowego o typie rwy kulszowej, mogących z przyczyn neurologicznych powodować istotne ograniczenie sprawności ruchowej odwołującego się. Posiadane przez odwołującego się schorzenia natury neurologicznej mogą wskazywać na częściowe uszkodzenie korzeni czy nerwów obwodowych, niemniej jednak nie powodują one ograniczeń sprawności ruchowej w stopniu uzasadniającym zaliczenie odwołującego się do znacznego stopnia niepełnosprawności. Zespół bólowy posiadany przez odwołującego się nie ma wpływu na wykonywanie czynności codziennych. Ma on bowiem wpływ na możliwości ruchowe jedynie w kontekście długotrwałego marszu czy dużego wysiłku fizycznego. Posiadana przez odwołującego się dyskopatia jest objawem zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa, radiologicznym, który może mieć powikłania korzeniowe typu rwy kulszowej czy barkowej. Zdarzają się one jednak rzadko. Zależą bowiem od predyspozycji, szerokości kanału kręgowego i muszą być rozpoznane i leczone, co też nie miało miejsca w przypadku A. K.. Odwołujący się nie spełnia też przesłanek określonych w art. 8 ust. 3a pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1137, z późn. zm.).

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego, opierając się na wydanych w sprawie opiniach biegłego onkologa, ortopedy, neurologa, oraz kardiologa. Sąd w pełni uznał wartość dowodową opinii biegłych, dzieląc - jako przekonujące - wnioski wypływające z ich treści. W ocenie Sądu opinie te są rzetelne i nie zawierają braków. Zostały sporządzone zgodnie z wymaganiami fachowości i niezbędną wiedzą w zakresie stanowiącym ich przedmiot. Do wydania opinii biegli dysponowali dokumentacją lekarską odwołującego się, a także dokonali badania odwołującego się w zakresie swej specjalności. W ocenie Sądu opinie biegłych są nadto spójne, konsekwentne i logiczne i brak jest jakichkolwiek okoliczności pozwalających na ich zdyskredytowanie. Ponadto, opinia sporządzona przez biegłego kardiologa nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

W ocenie Sądu I instancji zarzuty kierowane początkowo przez stronę odwołującą się do opinii biegłego onkologa, ortopedy oraz neurologa nie podważyły w żadnym stopniu ich miarodajności. Każdy z poszczególnych biegłych ocenił stopień niepełnosprawności i wypowiedział się co do schorzeń posiadanych przez odwołującego się w zakresie swojej specjalności. Mając na uwadze obecny stan zdrowia odwołującego się, a także okres rekonwalescencji po przebytej w 2008 roku operacji usunięcia nowotworu skóry, Sąd w ślad za opinią biegłego przyjął, iż w zakresie onkologicznym A. K. nie kwalifikuje się do jakiegokolwiek stopnia niepełnosprawności. Nie ma on bowiem żadnych podejrzeń choroby nowotworowej, w tym czerniaka, ani upośledzenia sprawności kończyny górnej prawej, która uzasadniałaby uznanie go za osobę niepełnosprawną. Oceniając stan zdrowia odwołującego się od strony ortopedycznej Sąd podniósł, że schodzenia na które cierpi powodują co prawda konieczność świadczenia pomocy przez osoby trzecie, niemniej jednak ma ona charakter jedynie okresowy (istnieje w sytuacji nasilenia się okresowego zespołu bólowego kręgosłupa. W sytuacji zaś wystąpienia takiej konieczności zakres czasowy świadczenia pomocy ogranicza się maksymalnie do trzech godzin w konkretnym przypadku. Poza wyżej wskazanymi sytuacjami, sprawność

ruchowa odwołującego się jest wystarczająca, żeby poruszał się i wykonywał codzienne czynności życiowe w zakresie normalnego egzystowania osoby niepełnosprawnej w stopniu umiarkowanym. Ból występujący u odwołującego się nie ma objawów powikłań korzeniowych. U A. K. nie stwierdzono niedowładów, porażień kończyn czy objawów rwy kulszowej, uniemożliwiających samodzielną egzystencję, w tym możliwość poruszania się. Występująca u odwołującego się dyskopatia jest zaś objawem zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa. Mając to na uwadze, Sąd podzielając w pełni opinię biegłego neurologa- przyjął, iż brak jest podstaw do uznania odwołującego się, także od strony neurologicznej za osobę niepełnosprawną w stopniu znacznym. Sąd uznał opinie biegłych za w pełni wiarygodne i wyczerpujące, zwłaszcza że nie zostały w żaden sposób podważone przez odwołującego się, a w ostatecznym kształcie nie były też kwestionowane przez żadną ze stron.

Sąd oddalił wniosek dowodowy pełnomocnika odwołującego się o dopuszczenie dowodu z przesłuchania A. K. i świadka T. K. na okoliczność stanu zdrowia odwołującego się, przebiegu codziennego funkcjonowania odwołującego się, istnienia ograniczeń ruchowych odwołującego się, treści pierwszego wydanego wobec odwołującego się orzeczenia o stopniu niepełnosprawności w tym istnienia uprawnienia po stronie odwołującego się do parkowania na specjalnie wyznaczonych miejscach parkingowych, przebiegu procesu wydawania orzeczenia o stopniu niepełnosprawności, gdyż wszystkie okoliczności niezbędne do merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy zostały skutecznie wykazane. Sąd wskazał, iż w zakresie oceny stanu zdrowia wnioskodawcy miarodajna jest ocena biegłych orzekających na podstawie badania przedmiotowego wnioskodawcy, jego dokumentacji medycznej i akt sprawy. O spełnieniu przesłanek niepełnosprawności, w tym niezdolności do samodzielnej egzystencji nie decyduje sam fakt występowania schorzenia, jego przebiegu, ale obiektywna ocena w jakim zakresie schorzenie danej osoby wpływa na utratę czy ograniczenie zdolności do pracy i zdolność do pełnienia ról społecznych, a także zdolności do samodzielnej egzystencji. W postępowaniu sądowym ocena tych przesłanek wymaga wiadomości specjalnych, co czyni koniecznym przeprowadzanie dowodu z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów. Dopuszczając tego rodzaju dowód sąd nie może poczynić ustaleń sprzecznych z opinią biegłego, jeśli jest ona prawidłowa i jeżeli odmienne ustalenia nie mają oparcia w pozostałym materiale dowodowym. Zgodnie z ukształtowanym orzecznictwem dowód z opinii biegłego z uwagi na składnik w postaci wiadomości specjalnych jest dowodem tego rodzaju, iż nie może być zastąpiony inną czynnością dowodową, np. przesłuchaniem świadka. Jeżeli więc zgodnie z art. 278 § 1 kpc sąd może dojść do wiadomości specjalnych wyłącznie poprzez skorzystanie z pomocy biegłego, to sąd dopuszcza się naruszenia art. 232 zdanie drugie kpc., skoro z urzędu nie przeprowadza dowodu z opinii biegłego, natomiast dowód ten jest niezbędny dla miarodajnej oceny zasadności wytoczonego powództwa (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 listopada 1999 roku I CKN 221/98 Wokanda 2000/3/7).

Sąd uchylił postanowienie z 7 sierpnia 2014 roku w przedmiocie dopuszczenia dowodu z opinii biegłego diabetologa wobec oświadczenia pełnomocnika odwołującego się złożonego na rozprawie z dnia 23 maja 2016 roku (e protokół z dnia 23 maja 2016 roku czas 00:01:00).

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny, Sąd Rejonowy uznał, iż odwołanie, jako niezasadne podlegało oddaleniu.

Sąd I instancji wskazał, iż kryteria zaliczania do poszczególnych stopni niepełnosprawności określa ustawa z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz.U. z 2011 r. Nr 127, poz. 721 t.j.). Zgodnie z art. 1 § 1 ustawa ma zastosowanie do osób niepełnosprawnych, tj. osób, których niepełnosprawność została potwierdzona orzeczeniem o zakwalifikowaniu przez organy orzekające do jednego z trzech stopni niepełnosprawności o których mowa w art. 3 tej ustawy, bądź orzeczeniem o całkowitej lub częściowej niezdolności do pracy na podstawie odrębnych przepisów, bądź orzeczeniem o niepełnosprawności wydanym przed 16 rokiem życia. W art. 3 ustawy ustala się natomiast trzy stopnie niepełnosprawności: znaczny, umiarkowany i lekki. Zgodnie z art. 4 ust. 3 ww. ustawy, do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne.

Stosownie do brzmienia art. 4 ust. 2 ustawy, do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych.

Do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji (art. 4 ust. 1).

W orzeczeniu o stopniu niepełnosprawności, poza ustalonym stopniem wskazuje się także symbol przyczyny niepełnosprawności, okres na jaki orzeczono stopień, datę lub okres powstania niepełnosprawności, datę lub okres powstania ustalonego stopnia niepełnosprawności oraz wskazania, o których mowa w art. 6b ust. 3 ustawy o rehabilitacji zawodowej i zatrudnianiu osób niepełnosprawnych. Wskazania te dotyczą w szczególności: odpowiedniego zatrudnienia uwzględniającego psychofizyczne możliwości danej osoby; szkolenia, w tym specjalistycznego; zatrudnienia w zakładzie aktywności zawodowej; uczestnictwa w terapii zajęciowej; konieczności zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze oraz pomoce techniczne, ułatwiające funkcjonowanie danej osoby; korzystania z systemu środowiskowego wsparcia w samodzielnej egzystencji, przez co rozumie się korzystanie z usług socjalnych, opiekuńczych, terapeutycznych i rehabilitacyjnych świadczonych przez sieć instytucji pomocy społecznej, organizacje pozarządowe oraz inne placówki; konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji oraz spełniania przez osobę niepełnosprawną przesłanek określonych w art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym (Dz.U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908, ze zm.).

Standardy w zakresie kwalifikowania do lekkiego, umiarkowanego i znacznego stopnia niepełnosprawności określają § 29-31 rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 roku w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (Dz.U. z 2003 r., Nr 139, poz. 1328).

Standardy w zakresie kwalifikowania do znacznego stopnia niepełnosprawności zawierają kryteria określające skutki naruszenia sprawności organizmu powodujące niezdolność do pracy (całkowitą niezdolność do wykonywania pracy zarobkowej z powodu fizycznego, psychicznego lub umysłowego naruszenia sprawności organizmu); konieczność sprawowania opieki (całkowitą zależność osoby od otoczenia, polegającą na pielęgnacji w zakresie higieny osobistej i karmienia lub w wykonywaniu czynności samoobsługowych, prowadzeniu gospodarstwa domowego oraz ułatwiania kontaktów ze środowiskiem); konieczność udzielania pomocy, w tym również w pełnieniu ról społecznych (zależność osoby od otoczenia, polegającą na udzieleniu wsparcia w czynnościach samoobsługowych, w prowadzeniu gospodarstwa domowego, współdziałania w procesie leczenia, rehabilitacji, edukacji oraz w pełnieniu ról społecznych właściwych dla każdego człowieka, zależnych od wieku, płci, czynników społecznych i kulturowych). Przez długotrwałą opiekę i pomoc w pełnieniu ról społecznych rozumie się konieczność jej sprawowania przez okres powyżej 12 miesięcy (§ 29).

Przy kwalifikowaniu do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności uwzględnia się naruszenie sprawności organizmu powodujące częściową lub czasową pomoc w pełnieniu ról społecznych, co oznacza konieczność udzielenia pomocy w okresach wynikających ze stanu zdrowia, polegającą na udzieleniu wsparcia w czynnościach samoobsługowych, w prowadzeniu gospodarstwa domowego, współdziałania w procesie leczenia, rehabilitacji, edukacji oraz w pełnieniu ról społecznych właściwych dla każdego człowieka, zależnych od wieku, płci, czynników społecznych i kulturowych (§ 30).

Przy zaliczaniu do lekkiego stopnia niepełnosprawności uwzględnia się zaś naruszoną sprawność organizmu powodującą istotne obniżenie zdolności do wykonywania pracy, co oznacza naruszoną sprawność organizmu powodującą ograniczenia w wykonywaniu pracy zarobkowej znacznie obniżające wydajność pracy na danym stanowisku w porównaniu do wydajności, jaką wykazują osoby o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, ograniczenia w pełnieniu ról społecznych, co oznacza trudności doświadczane przez osobę zainteresowaną w relacjach z otoczeniem i środowiskiem według przyjętych norm społecznych, jako

skutek naruszonej sprawności organizmu. Przy tym możliwość kompensacji ograniczeń oznacza wyrównywanie dysfunkcji organizmu spowodowanej utratą lub chorobą narządu odpowiednio przez przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne.

W ocenie Sądu Rejonowego, z ustaleń poczynionych na podstawie materiału dowodowego, a w szczególności wydanych w sprawie pisemnych opinii biegłych specjalistów, jednoznacznie wynika, iż brak jest podstaw do zmiany zaskarżonego orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) w Ł. w zakresie ustalenia stopnia niepełnosprawności. Rozpoznane u odwołującego się schorzenia czynią z niego osobę o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności. Stan zdrowia odwołującego się nie pozwala zakwalifikować go - w świetle powołanych kryteriów - do osób niepełnosprawnych o znacznym stopniu niepełnosprawności. Według Sądu sam stan chorobowy nie daje podstaw do orzeczenia znacznego stopnia niepełnosprawności, albowiem nie wymaga on konieczności sprawowania długotrwałej opieki i pomocy przez osoby trzecie. Pomoc taka jest mu potrzebna okresowo, w zakresie maksymalnie do trzech godzin w sytuacji nasilenia się zespołów bólowych. Poza takimi przypadkami, stan zdrowia odwołującego się pozwala mu na samodzielną egzystencję. A. K. ma zdolność poruszania się i wykonywania czynności życia codziennego w stopniu uzasadnionym z punktu widzenia osoby o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności. Z tych też względów, mając na uwadze, wnioski zawarte w opiniach biegłych, Sąd doszedł do przekonania, że występujące u odwołującego się schorzenia ograniczają funkcje jej organizmu i naruszają jego sprawność, jednakże w znaczeniu określonym przy umiarkowanym stopniu niepełnosprawności.

Sąd podniósł również, iż zgodnie z regulacjami ustawy Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1137, z późn. zm.), karta parkingowa może być wydana osobie o obniżonej sprawności ruchowej legitymującej się znacznym lub umiarkowanym stopniem niepełnosprawności mającej znacznie ograniczone możliwości poruszania się, a przy tym przypadku osób niepełnosprawnych zaliczonych do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności spełnienie tych przesłanek może zostać stwierdzone jedynie w przypadku ustalenia przyczyny niepełnosprawności oznaczonej symbolem 04-O (choroby narządu wzroku), 05-R (upośledzenie narządu ruchu) lub 10-N (choroba neurologiczna).

Żaden akt prawny, w tym rozporządzenie Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 roku w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (Dz.U.2003.139.132 z późn.zm) nie określa szczegółowo standardów w zakresie kwalifikowania do uprawnień w zakresie karty parkingowej poprzez wskazanie jakie kryteria należy brać pod uwagę przy ocenie znacznego ograniczenia możliwości poruszania się. W stanie prawnym do dnia 1 lipca 2014 roku wystarczającą była do przyznania karty parkingowej przesłanka ograniczenia możliwości poruszania się przez osobę niepełnosprawną.

W ocenie Sądu I instancji, przy ocenie przesłanki znacznie ograniczonej możliwości poruszania się należy brać pod uwagę całokształt okoliczności ustalonych w sprawie dotyczących aktualnego stanu zdrowia osoby niepełnosprawnej w kontekście zakresu i rodzaju ograniczeń w codziennym funkcjonowaniu spowodowanych naruszoną sprawnością organizmu wpływających na możliwość poruszania się osoby niepełnosprawnej. Przy tym ograniczenia możliwości poruszania się muszą mieć charakter znaczący (za słownikiem języka polskiego – spory, pokaźny, niemały). Niewątpliwie, jeżeli chodzi o schorzenia o kodzie 05 –R znacznym ograniczeniem możliwości poruszania się będzie na przykład stan wymagający poruszania się osoby przy pomocy wózka inwalidzkiego.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy Sąd Rejonowy podniósł, że mimo występujących u odwołującego schorzeń nie stwierdza się znaczącego ograniczenia możliwości samodzielnego poruszania się. Odwołujący się jest w stanie poruszać się dość wydolnie, nie korzystając z wózka inwalidzkiego. Odwołujący się ma obniżoną sprawność narządu ruchu, jednakże nie w stopniu znacznym uzasadniającym zaliczenie do korzystania z karty parkingowej z powodu braku obiektywnego znacznego upośledzenia samodzielnego poruszania. Ograniczenia w samodzielnym funkcjonowaniu występują jedynie okresowo i mają charakter krótkotrwały

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd orzekł na podstawie § 19 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2013.461) w zw. §12 ust. 2 i § 2 ust. 3 powyższego rozporządzenia.

Apelację od powyższego orzeczenia w zakresie oddalającym odwołanie wniósł pełnomocnik z urzędu wnioskodawcy.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1) obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść wydanego w sprawie orzeczenia, a to:

- art. 233 § 1 k.p.c. - przez brak wszechstronnego rozważenia materiału zebranego w sprawie i przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, skutkujące błędem w ustaleniach faktycznych, polegającym na:

- bezzasadnym uznaniu, że stan zdrowia powoda, przebyte choroby oraz skutki w postaci silnych dolegliwości bólowych, problemów z samodzielnym poruszaniem się oraz brak perspektyw na polepszenie stanu zdrowia nawet w przypadku wykonania zabiegów operacyjnych nie powodują znacznego ograniczenia funkcji organizmu i naruszeń sprawności powoda dających podstawę do przyznania uznania, iż skarżący spełnia wymogi do przyznania mu znacznego stopnia niepełnosprawności oraz wydania pozwolenia na uzyskanie karty parkingowej;
- uznaniu, że powód nie wymaga konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji wywołaną silnymi stanami bólowymi oraz przebytymi chorobami i operacjami w sytuacji, w której skarżący podczas wszystkich badań wykonywanych przez biegłych wymagał stałej pomocy swojej żony;
- pominięciu okoliczności, że stan zdrowia powoda, ze względu na częste objawy bólowe nie pozwala mu na samodzielne funkcjonowanie, w sytuacji w której skarżący podczas przeprowadzanych przez biegłych badań podawał informacje o dolegliwościach bólowych, ich wpływie na jego funkcjonowanie;
- pominięciu okoliczności, że niepełnosprawność powoda ma charakter trwały, datuje się ona od 24 czerwca 2009 roku, a kod przyczyny niepełnosprawności to 05-R (upośledzenie narządu ruchu), a jego stan zdrowia od 2009 roku nie uległ poprawie w sytuacji, w której okoliczności te mają znaczenie dla oceny znacznego ograniczenia w samodzielnym poruszaniu się przez powoda;
- art. 299 k.p.c. poprzez bezzasadne oddalenie wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z przesłuchania strony - A. K., w sytuacji gdy w sprawie pozostały niewyjaśnione istotne dla rozstrzygnięcia fakty, w szczególności w zakresie przebiegu codziennego funkcjonowania powoda; istnienia ograniczeń ruchowych powoda; treści pierwszego wydanego wobec powoda orzeczenia o stopniu niepełnosprawności w tym istnienia uprawnienia po stronie powoda do parkowania na specjalnie wyznaczonych miejscach parkingowych; przebiegu procesu wydawania orzeczenia o stopniu niepełnosprawności;

- art. 217 k.p.c. oraz art. 227 k.p.c. poprzez bezzasadne oddalenie wniosku dowodowego powoda o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka T. K. w sytuacji gdy przedmiotem dowodu było mające wpływ na rozstrzygnięcie sprawy ustalenie aktualnego stanu zdrowia, ograniczeń powoda oraz zakresu wymaganej pomocy dla powoda.

2) naruszenie prawa materialnego tj.:

- art. 4 ust. 1, 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych w związku art. 8 ust 3a ustawy z dnia 18 października 2012 roku prawo o ruchu drogowym poprzez ich nieprawidłową wykładnię i uznanie, że uznany za niepełnosprawnego powód nie spełnia przesłanek przewidzianych przez ustawę z dnia 20 czerwca 1997 roku prawo o ruchu drogowym do przyznania karty parkingowej, w sytuacji gdy przesłanką do przyznania karty parkingowej jest m. in. ustalenie przyczyny niepełnosprawności oznaczonej symbolem 05-R (upośledzenie narządu ruchu) oraz bezzasadne uznanie, że powód nie posiada znacznie ograniczonych możliwości samodzielnej poruszania się;

- art. 4 ust. 1, 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych poprzez jego nieprawidłową wykładnię i uznanie, że uznany za niepełnosprawnego powód nie wymaga stałej opieki osoby trzeciej oraz nie posiada znacznego ograniczenia w samodzielnym poruszaniu się w

sytuacji gdy powyższe nie zostało zweryfikowane na podstawie przesłuchania powoda oraz zeznań świadka, a jedynie na podstawie opinii biegłych których praca ograniczyła się do zapoznania dokumentacją medyczną powoda oraz przeprowadzenia pobieżnych badań u powoda;

Ponadto, na podstawie art. 380 k.p.c. skarżący wniósł o:

- rozpoznanie przez Sąd II instancji, postanowienia Sądu Rejonowego dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi XI Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 23 maja 2016 roku oddalającego wniosek dowodowy powoda o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka T. K.; zaś po rozpoznaniu przez Sąd II instancji w/w postanowienia dowodowego, skarżący wniósł o jego zmianę i dopuszczenie dowodu wnioskowanego przez stronę na okoliczności wskazane we wniosku;
- rozpoznanie przez Sąd II instancji postanowienia Sądu Rejonowego dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi XI Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 23 maja 2016 roku oddalającego wniosek dowodowy powoda o dopuszczenie dowodu z przesłuchania powoda; po rozpoznaniu przez Sąd II instancji w/w postanowienia dowodowego, wniósł o jego zmianę i dopuszczenie dowodu wnioskowanego przez stronę na okoliczności wskazane we wniosku;

Mając zaś na uwadze wszystko powyższe, skarżący wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie odwołania i zmianę orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) z dnia 21 maja 2014 roku, znak (...) i zmianę orzeczenia (...) ds. Orzekania o Niepełnosprawności z dnia 22 marca 2014 roku, znak ZON.721.264.2014 w zaskarżonym zakresie - tj. poprzez zaliczenie A. K. do osób niepełnosprawnych w stopniu znacznym, wraz ze wskazaniem, iż powód spełnia przesłanki określone w art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku „Prawo o ruchu drogowym”,

ewentualnie o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania i orzeczenia o kosztach sądowych;

- zasądzenie od organu na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego, wg norm przepisanych.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd pierwszej instancji wydał trafne orzeczenie, znajdujące oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym i obowiązujących przepisach prawa.

Wbrew twierdzeniom apelacji, Sąd drugiej instancji nie dopatrył się w postępowaniu pierwszoinstancyjnym naruszenia przepisów prawa materialnego czy przepisów postępowania, skutkujących koniecznością zmiany czy uchylenia zaskarżonego wyroku.

Zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów, według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Z kolei art. 278 § 1 k.p.c. stanowi, iż dopuszczenie dowodu z opinii biegłego następuje w wypadkach, gdy dla rozstrzygnięcia sprawy wymagane są wiadomości „specjalne”. Dopuszczenie dowodu z opinii biegłego następuje więc wówczas, gdy dla rozstrzygnięcia sprawy potrzebne są wiadomości, wykraczająca poza zakres wiadomości przeciętnej osoby posiadającej ogólne wykształcenie. Wobec tego biegłym może być jedynie osoba, która posiada wskazane wiadomości potrzebne do wydania opinii i daje rękojmię należytego wykonania czynności biegłego.

W ramach przyznanej swobody w ocenie dowodów – art. 233 k.p.c., sąd I instancji powinien zbadać wiarygodność i moc dowodu z opinii biegłego sądowego dokonując oceny tego dowodu według własnego przekonania i na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału (wyrok SN z 2003-10-30 IV CK 138/02 L.). Niemniej jednak polemika z opinią biegłego nie uzasadnia zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. (wyrok SN z 2002-01-09 II UKN 708/00 L.). Dla obalenia twierdzeń biegłego specjalisty nie wystarcza bowiem przeświadczenie strony, iż fakty wyglądają inaczej, lecz koniecznym jest również rzeczowe wykazanie, iż wystawiona przez biegłego opinia jest niespójna bądź merytorycznie błędna.

Dowód z opinii biegłych jest przeprowadzony prawidłowo, jeżeli sądy uzyskały od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania, a tylko brak w opinii fachowego uzasadnienia wniosków końcowych, uniemożliwia prawidłową ocenę jej mocy dowodowej (wyrok SN z 2000-06-30 II UKN 617/99 OSNAPiUS 2002/1/26).

Zdaniem Sądu II instancji niewątpliwe jest, że ocena stopnia niepełnosprawności wnioskodawcy to jest ocena jego stanu zdrowia, niezdolności do pracy bądź ograniczonej zdolności do pracy (wyłącznie w warunkach pracy chronionej) nadto ewentualnej konieczności zapewnienia mu w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji, wymaga wiadomości specjalnych i musi znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłego, nie zaś tylko w subiektywnym odczuciu zainteresowanej rozstrzygnięciem strony.

W rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy uczynił podstawą swego rozstrzygnięcia opinie biegłych lekarzy onkologa, ortopedy, neurologa, oraz kardiologa. Wskazani biegli orzekli wprost, iż wnioskodawcę z uwagi na posiadane przez niego schorzenia, cechuje jedynie umiarkowany stopień niepełnosprawności. Biegli wskazali, iż schorzenia ortopedyczne i neurologiczne wnioskodawcy powodują konieczność świadczenia pomocy przez osoby trzecie, niemniej jednak ma ona wyłącznie charakter okresowy (istnieje w sytuacji nasilenia się okresowego zespołu bólowego kręgosłupa). W sytuacji zaś wystąpienia takiej konieczności, zakres czasowy świadczenia pomocy ogranicza się maksymalnie do trzech godzin w konkretnym przypadku. Poza wyżej wskazanymi sytuacjami, sprawność ruchowa odwołującego się jest wystarczająca, żeby poruszał się i wykonywał codzienne czynności życiowe w zakresie normalnego egzystowania osoby niepełnosprawnej w stopniu umiarkowanym. Natomiast ból występujący u odwołującego się nie ma objawów powikłań korzeniowych. U A. K. nie stwierdzono niedowładów, porażień kończyn czy objawów rwy kulszowej, uniemożliwiających samodzielną egzystencję, w tym możliwość poruszania się. Występująca u odwołującego się dyskopatia jest zaś objawem zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa. Z tych zatem względów brak podstaw do uznania odwołującego się, za osobę niepełnosprawną w stopniu znacznym.

Zgodnie z art. 217 § 1 k.p.c. strona może aż do zamknięcia rozprawy przytaczać okoliczności faktyczne i dowody na uzasadnienie swoich wniosków lub dla odparcia wniosków i twierdzeń strony przeciwnej.

W postępowaniu przed Sądem I instancji wnioskodawca, reprezentowany przez profesjonalistę, nie był ograniczony co do możliwości przedstawienia swych twierdzeń i dowodów w kwestiach istotnych dla rozstrzygnięcia sporu. Pomimo tego nie wykazał, choć składała określone zastrzeżenia aby ostatecznie dokonana przez wskazanych biegłych ocena stanu jego zdrowia i zdolności do pełnienia ról społecznych była niepełna, czy też merytorycznie błędna.

W szczególności nie sposób zgodzić się z twierdzeniem apelacji, iż na wskazanej ocenie zaważył fakt oddalenia przez Sąd Rejonowy wniosku o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka oraz samego wnioskodawcy na okoliczność konieczności zapewnienia powodowi stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji, podczas gdy dowody te dotyczą okoliczności mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie, a okoliczności sporne nie zostały jeszcze dostatecznie wyjaśnione.

W przekonaniu Sądu Okręgowego wskazane dowody - wbrew stanowisku apelanta - waloru istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia w rzeczywistości nie posiadają. Co znamienne, zgodnie z treścią art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz.U. z 2011 r. Nr

127, poz. 721 t.j.) do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji. Tym samym celem zaliczenia wnioskodawcy do konkretnego stopnia niepełnosprawności (w tym wypadku znacznego), niezbędne jest między innymi obiektywne stwierdzenie wymogu - konieczności zapewnienia w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji, nie zaś samego faktu udzielenia tego typu wsparcia. Wykazaniu przesłanki wspomnianej „konieczności” bezsprzecznie może służyć tylko i wyłącznie dowód z opinii biegłego specjalisty posiadającego stosowne wiadomości specjalne w tym zakresie i dającego rękojmię należytego wykonania czynności biegłego, nie zaś opinia osób bliskich wnioskodawcy czy też jego samego, co do jego niesamodzielnego funkcjonowania. Podnieść należy, iż wsparcie osobie niepełnosprawnej może być udzielane nawet wtedy, gdy wymóg taki - obiektywnie z uwagi na uwarunkowania medyczne (oceniane przez specjalistów) - nie istnieje. Dlatego relacji świadków, czy samego powoda w przedmiocie stanu jego zdrowia oraz zapewniania mu stałej czy długotrwałej opieki i pomocy z uwagi na niezdolność do samodzielnego pełnienia ról społecznych z uwagi na niezdolność do samodzielnej egzystencji żadną miarą nie sposób uznać za podstawę faktyczną orzeczenia w sprawie. Z tych też względów przedmiotowy wniosek zasadnie został oddalony, jako nieprzydatny dla ustalenia okoliczności prawnie doniosłych.

Brak też podstaw do uznania, iż ocena stanu zdrowia wnioskodawcy dokonana przez Sąd (wsparta na opinii biegłych) jest nieprawidłowa, gdyż pomija okoliczność, że: niepełnosprawność powoda ma charakter trwały, datuje się od dnia 24 czerwca 2009 r., kod przyczyny niepełnosprawności to 05-R (upośledzenie narządu ruchu), a jego stan zdrowia od 2009 r. nie uległ poprawie, w związku z tym zachodziła podstawa dla stwierdzenia znacznego ograniczenia w samodzielnym poruszaniu się przez powoda i przyznania mu uprawnień do karty parkingowej.

Odnosząc się do powyższego w pierwszej kolejności wskazać należy, iż w myśl art. 8 ust 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (...) karta parkingowa uprawniająca między innymi do nie stosowania się do niektórych znaków drogowych dotyczących zakazu ruchu lub postoju, w zakresie określonym przepisami, o których mowa w art. 7 ust 2 wydawana jest osobie niepełnosprawnej o obniżonej sprawności ruchowej. Warunkiem uzyskania przez osobę niepełnosprawną o obniżonej sprawności ruchowej, kierującą pojazdem samochodowym karty parkingowej jest posiadanie przez kierowcę wydanego przez zespół do spraw orzekania o niepełnosprawności orzeczenia zgodnie z przepisami ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U Nr 123 poz.776 ze zm).

Natomiast zgodnie z art. 6b ust 3 pkt 9 ostatnio powołanej ustawy w brzmieniu nadanym przez 4 pkt 1 ustawy z dnia 23 października 2013 roku o zmianie ustawy - Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2013.1446) zmieniającej ustawę z dniem 1 lipca 2014 r. w orzeczeniu powiatowego zespołu, poza ustaleniem niepełnosprawności lub stopnia niepełnosprawności, powinny być zawarte wskazania dotyczące między innymi spełniania przez osobę niepełnosprawną przesłanek określonych w art. 8 ust. 3a pkt 1 i 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1137, z późn. zm.), przy czym w przypadku osób niepełnosprawnych zaliczonych do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności spełnienie tych przesłanek może zostać stwierdzone jedynie w przypadku ustalenia przyczyny niepełnosprawności oznaczonej symbolem 04-O (choroby narządu wzroku), 05-R (upośledzenie narządu ruchu) lub 10-N (choroba neurologiczna).

Wobec tego w stanie prawnym od dnia 1 lipca 2014 roku karta parkingowa może być wydana wyłącznie osobie o obniżonej sprawności ruchowej legitymującej się znacznym lub umiarkowanym stopniem niepełnosprawności mającej znacznie ograniczone możliwości poruszania się, a przy tym przypadku osób niepełnosprawnych zaliczonych do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności spełnienie tych przesłanek może zostać stwierdzone jedynie w przypadku ustalenia przyczyny niepełnosprawności oznaczonej symbolem 04-O (choroby narządu wzroku), 05-R (upośledzenie narządu ruchu) lub 10-N (choroba neurologiczna). Tymczasem w stanie prawnym do dnia 1 lipca 2014 roku wystarczającą była do przyznania karty parkingowej była tylko przesłanka ograniczenia możliwości poruszania się przez osobę niepełnosprawną.

Wprawdzie na gruncie niniejszej sprawy niekwestionowaną jest obniżona sprawność ruchowa wnioskodawcy, z uwagi na umiarkowany stopień niepełnosprawności, jednakże biegli lekarze nie potwierdzili oceny wnioskodawcy co do znacznego zakresu tego upośledzenia. Biegli wskazali wprost, iż u wnioskodawcy nie występują objawy mogące powodować istotne ograniczenie sprawności ruchowej. Wobec powyższego przyjąć należało, iż skarżący nie spełnia przesłanek z art.8 ust. 3a ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku „Prawo o ruchu drogowym”.

Nie sposób przy tym uznać, jak wywodzi skarżący, iż Sąd I instancji bezpodstawnie oparł rozstrzygnięcie na opiniach biegłych lekarzy specjalistów, pomijając orzeczenie o stopniu niepełnosprawności wydane w dniu 24 czerwca 2009 r. przez Miejski Zespół do Spraw Orzekania Niepełnosprawności w Ł., w świetle którego wnioskodawca spełniał warunki na otrzymanie przez osobę niepełnosprawną karty parkingowej. Nadto całkowicie zlekceważył fakt, iż jedną z przyczyn ustalenia niepełnosprawności powoda jest przyczyna oznaczona symbolem 05 –R (upośledzenie narządu ruchu) co daje wprost możliwość poczynienia założenia, iż powód posiada znaczne ograniczenia możliwości poruszania się - czym w konsekwencji w sposób nieuprawniony pozbawił go uprawnienia do posiadania tej karty.

Mając to na uwadze w pierwszej kolejności zauważyć należy, iż oznaczenie schorzeń wnioskodawcy kodem 05 –R (upośledzenie narządu ruchu) samo w sobie nie jest równoznaczne ze znacznie ograniczoną możliwością poruszania się. Wystąpienie schorzeń tego rodzaju – oznaczonych tym symbolem, daje bowiem dopiero podstawę do rozważenia możliwości zastosowania tego przepisu tj. rozważenia przesłanek w nim zawartych decydujących o przyznaniu karty osobie niepełnosprawnej w stopniu umiarkowanym.

Po drugie, w świetle twierdzeń strony skarżącej o braku uwzględnienia poprzedniego orzeczenia (...) zauważyć należy, iż ustalenie stopnia niepełnosprawności wiąże się z obecnie istniejącymi i stwierdzonymi schorzeniami, których weryfikacja stała się konieczną wolą ustawodawcy poprzez wprowadzenie nowych przepisów Prawo o ruchu drogowym, pozwalających na ponowne wydanie kart parkingowych jedynie na stricte określonych zasadach. Regulacja ta ma charakter powszechnie obowiązujący - dotyczy wszystkich dotychczas uprawnionych, nie sposób więc twierdzić, iż w wyniku jej wprowadzenia doszło do dyskryminacji którejkolwiek z grup niepełnosprawnych czy naruszenia ich praw. Znaczącym jest również, iż zasada praw nabytych w tym przypadku nie ma charakteru absolutnego a uzasadnieniem dla dokonanych zmian były potrzeby zapewnienia innych wartości istotnych dla systemu prawnego w tym pozbawienia prawa do kart parkingowych osób, u których nie występują w rzeczywistości znaczne ograniczenia w samodzielnym poruszaniu się. Nowelizacja prawa w tym zakresie miała charakter legalny. Stąd też Sąd orzekający także na etapie apelacji, nie ma podstaw do odmowy jej stosowania, z uwagi na wcześniejsze przyznanie określonych uprawnień. Podniesione przez skarżącego zarzuty w tej materii nie mogą zatem przynieść spodziewanych przez niego skutków procesowych.

Reasumując, żaden z zarzutów apelacyjnych dotyczących zarówno naruszenia prawa procesowego - art. 233 § 1 k.p.c., art. 299 k.p.c., art. 217 k.p.c. oraz art. 227 k.p.c. poprzez uchybienia w zakresie przeprowadzonego postępowania dowodowego i oceny dowodów, jak i naruszenia prawa materialnego - art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych oraz art. 8 ust 3a ustawy z dnia 18 października 2012 roku prawo o ruchu drogowym, przez brak uznania uprawnień powoda do karty parkingowej, nie jest uzasadniony.

Wyrok Sądu Rejonowego w pełni zatem odpowiada prawu.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację, jako bezzasadną.

O zwrocie kosztów zastępstwa procesowego za II instancję udzielonego powodowi z urzędu orzeczono na podstawie § 16 ust. 1 pkt. 1 w zw. z § 15 ust. 2 w zw. z § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U.2015.1801) uwzględniając zwrot stawki podatku VAT.

J.L.